

Glósur úr laganámi við Háskóla Íslands, 1 af 2

Bjarni Benediktsson – Háskóli Íslands – Laganám – Glósur – Kröfuréttur – Bótaréttur – Vanheimild –
Þinglýsingaréttur – Leigusamningar – Framfærslusamingar – Sjóréttur – Víxlar

Tekið af vef Borgarskjalasafnsins

bjarnibenediktsson.is

Einkaskjalasafn nr. 360
Uppvaxtar- og námsár
Askja 1-4, Örk 5

©Borgarskjalasafn Reykjavíkur

Skuldajöfnun I. Greina má á milli frjálts skuldajöfnunar, þ.e. þegar heimildin byggist á sam- atv. þ., þar sem at nota, at hvor gefur upp sína skuld gegn því at hinn geri slíkt hit sam-
 Slá er um at nota þessari skuldajöfnun. Nóbels lagaðu um skuldajöfnun atallega procedur
 eru: N. 2. 5-13-4, ^{þetta skali þessum} 1. 4. 1902, l. 2. 1882 § 4, l. 14. 1905 1. 2 me. l. 19. 1924 § 12, 42. II. Slá alm.
 heimild til skuldajöfnunar. Ut af því sig hvergi lögbodit og því ekki heimilt at kröfufur,
 tveir menn eiga hvor á annan og eru alveg sjálfstættar, hafi ein áhrif á hvoru at ra- þa þat sem
 málið með skuldajöfnun. er, at kröfufur á at vera hann jafn heppilegur og þessari greitt
 og tryggja gegn insolvens skuldara. Á því þessa byggir: skuldajöfnun er fullnægja
 kröfufur við þat, at skuldari gefur eftir gegnkröfu sína, þar sem löggjöfin þar skulda-
 jöfnunargjafirgjafingunni ^{svipata} sína þá þingun og borgun, skv. þessari skottun, at með heimi þá
 kröfufur þat, sem hann ber. 1. Þessari henda skulu vera einhvirðis kröfufur milli þessari
 manna (dear obligations inter eandem personas). Heimilt at þessa með kröfu þessari manna
 til skuldajöfnunar, ef hann hefur gefit skuldara réttoka heimild til þess. þá er spurningin,
 at hva miklu þygi getur skuldari gegnkröfu sína kröfufur komit fram til skuldajöfnunar
 kröfu, sem hann hefur gegn þessari eiginu kröfufur. Gegn því gjaldþ. m. getur kröfufur komit
 fram ^{þessari} kröfu sínu, skv. gjf. 17 og l. 19. 1924 § 42. Af þessari þygi mega leit á at
 slík vittaka skuldajöfnun heimild sé um öflun þessari réttarverndun (t.d. fjárnám) og motta
 causa. Gegn slíkum eig. mega komna fram kröfum, sem hildu á þessari manna þessari. Þetta
 á ekki við þessari inter vivos t.d. framsal. En þar kemur til reglan: gjf. 17: f. og
 vel. 34 h. þ. me. Slá því er skuldajöfnun heimild at þá þegar mennl. kröfu er, at þegar hin
 er skrífleg (þ.e. vitaskiftabréf) komna alm. reglan um motta þessari, skv. tskp. 1798 § 2 til
 greina. Þessari telur þetta sjálfstætt reglan er þat namnt rétt. Alm. reglan er því sí at gegn-
 kröfu mega komna at, skv. nánar gjf. 17. En sí þessari á ekki við alment, alment er manna
 heimilt at komna með gegnkröfu, at hann hefur fangit á rekisatun at framsalgjafa at er er hin
 þessari vitneskjun um flutningun, þá ekki sé gegnkröfu fallin í gjaldþaga eftir vitneskjun og eftir
 hinu kröfufur. 2. Kröfufur skulu komna: gjaldþaga. 3. Þar eiga at vera réttarverndun.
 4. Kröfufur eiga at vera samþvilegur, þessari þessari venj. at vera um þessari hluti og

*) Kenning þessari. Lár. (Bj.)

Éf um leigubréfa lús á hendur skuldara er að meta, hví þeir skv. þessu skuldajafnatvheimild
þegar þeim bröfum, sem til eru orðnar skv. samningi við gjafstaraann sjálfan en dái gagnvart
bröfum er banna af sama. vit bríð. Glei er þó þess að gata, að kafi skilmána verit vet-
rethar þar ^{rethar} þrotabítt rítt glír leigunni frá upphafi næsta leigutímabils þannig að gagnvart
þessum dái að. Sama er af leigublettum er ívotsettur en bríð skv. þessu, þó dái frá næsta tím
eftir þessum; Sjó þessum § 17 i. f. Éf þú framleður munlega bröfu heldur skuldari sama
gagnvartvætti og hann heft. gagnvart þínu / ^{gætt d. skuldafra} þessu þótt eigi komast á
því þótt um af margum bröfum eru, þú allan þessan vegna er þess að gata að sé eiginlegur
skuldajafnatvætti getur þú heft áhrif.

~~Handwritten scribbles~~

bröfuhafi gefur vitinn eftir. I Skrifuráttindum getur bókst og þau rýmat vit mikjafnleysi
bröfuhafa, sem at þessu berist. En sá réttargæminger lætur sömnu reglum og sá, sem stofnar vit.
þessa þess alm. reglar um bókst þess til greina. Sleimild til að gefa skuld eftir fast skv. alm. umboðsreglum
frousalreglum og niðabíftabréfsreglum. Sá, er hefur umboð til að þvitta fyrir greiddri skuld, hefur
venjuf. skv. vit til að gefa skuld eftir, skv. vit ill. § 16. Uppgjöfin er oft þessandi, og er það þess
bröfuhafi gefur vitinn, sem skillegur skv. reglum lætur til að skota eftirgjafavilja eða vitinn þess
á, að sambandið sé vitinn fallit. Þessu þvittum er gefur þvitt sömnuarbyrdin fyrir að þess sé vöng
gfin á útgjafanda þessum. En stundum má og skota þvittum sem eftirgjöf eða uppgjöf
réttar útgjafanda, og þess fast allt eftir at vitinn hverju sinni. Skuldabréfsreglar þessa til greina
§ 1 eftirgjöfin er gert við þess þessum þessa reglar um þess þessum bókst til greina. Alm. reglar um þess skuldin
getur vöngvit. II Uppgjöf getur verið í þess þessu að greidda frá skuldara eða útlát sé vitinn þess
fullmætt. Getur verið vitinn þessum orðum er getur og legit í þess, at greidda, sem er gert skuldara
til þessum, er niðbætur af bröfuhafa. § 1 greidda er í sambandi við skuldara þess borgum þess, er
þess er sá vöngvit eitt þess þessu eftirgjöfin. Þessu hefur eftirgjöfin sömnuar þess þessu
þess löngleg greidda skv. þess fram. I. § 1 bröfuhafi gefur eftirgjafavilja þessu eða þessu at þessu
sambandi við greidda þess þessum vit. um þessum er at rata um datus in solutum, og er
vitinn at þess þess til eftirgjafar. Þess getur verið þessum þessu þess greidda sé þessum
eða sömnuar gert til þess at bröfuhafi geti mat þess þessu þessum. Þessu þessu þessu til
um þessu á þessu þessu þessu, þessum er at þessu þessu þessum, datus in solutum, s. d.
niðbætur þess, vöngvit þess, fast vit þess þessu. an of um þessu, sem þessu þessu þessu
gjaldþess er þessu mat þess, at bröfuhafi þessu skv. þess þessu þessu þessu þessu þessu þessu
þess at þessu er at þessu geti þessu þessu at bröfuhafi þessu skv. þessu þessu þessu þessu þessu þessu
getur bröfuhafi mat þess skv. alm. reglum gollt og vöngvit i. þessu greidda. 2. Skv. þessu geti
eftirgjafavilja þessu mat þessu þessu þessu þessu at þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
§ 1 greidda þessu þessu þessu, at þessu skuldara þessu at þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
vöngvit um eftirgjöf. III. Endurvitinn eða vöngvit: er sá réttargæminger, sem þessu vit i þess
bröfuhafi vit stofnum þess. Þessu má greina á milli skv. þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu þessu
þessu þessu.

sann er þess efnis, að bröfverðhafi eigi að vera lokið bænd við stofnum míj, ~~og~~ skilyrtuvar andur-
mjúnum þ.e. bröfverðhafi líkum við fulltrúa þess míja. Því er mest komið undir gífurlegis.
bröfuhafa. 1. Þegar að þau sennja að míja sin á milli um skuldarsambandið, er spurn. hvort
eldri rétturinn felles niður (skilyrt er þau andurmjúnum) eða rétt er skilyrt. Ef míja senn-
gergur út að láta bröfuhafa þá nákvæmlega þat sennja og þau hafði, þá má láta á þat senn réttur
þenningu á gamla rétturinn og þá þáta hannum. Ef míja senn. er þess efnis að bröfuhafi skuli
þá bröfu mína með frádrott: eða gjaldfróst. gegn þá t.d. að skuldari gefi skuldbréf eða eigin við
er líkum með þá, að andurmjúnum sé skilyrt, svo að verti venuleg vanþud á þessu
sambandi vöðum gamla skyldan við. Ef míja senn. er annars efnis er þá þá vertur að ábr.
má hilt eftir atvikaum hverju sinni. Ef andurmjúnum er skilyrtislaus er þat þá venulega
venuleg þessenda þámi brottfalli gamla rétturinn, að þámi míja sé fulltrúgt. Hvort andur-
mjúnum rétturgermingunum þámi stofnat þat míja réttarsamband er til stítt þá eftir ábr.
reglum. 2. Þangað andurmjúnum út áttversetningu míja bröfuhafa: stítt þess eldra, þá er mög
að þámi bröfuhafi hafi þámi eða eftir senningu skuldara og míja bröfuhafans lýst gíf þá
að þau skyldi sleppa, ef gilt samband væri stofnat milli þessara tveggja. Skuldari
getur venulega. hvorki komið að mót þámi né gegn bröfum gegn míja bröfuhafanum,
jafnvel þá þau hafi verið þennugt um þá, að þámi lýti er skuldari þá var settur er við
venulegt framsal. 3. Andurmjúnum getur þá gegnt út á að setja þámi manni: stítt skuldara
og tala þámi á sig skyldan til að greiða. þat þámi þámi á mót: senn, að slík skuldskipting
sé skilyrtislaus andurmjúnum, sennilegast er, að bröfuhafi hafi sinungis tala þámi rétt
til að vegna þá greiðslu með þámi. Slá skuldari þámi gefit út vixil og check og þá
vixilinn sé samþyktur af þámi manni þá þámi gamla sambandið ekki niður þá er
útsítt er um dít þámi þat greitt, er venjul. verður að láta gjaldþega míja skuldarenum,
þámi bröfuhafi er skuldbrotaskyldur af þámi manni hja þámi manni: næst ekki vegna vanræðslu
þámi, þámi er þámi skyldur til að láta af þámi þámi míja rétt ef þámi þámi að þámi þámi gamla
Af öðru þámi sétt, að skilyrtislaus andurmjúnum er einungis, ef senningu þámi þámi þámi í
þá átt. Títt er um þat að vata, ef skuldari tala á sig skyldu gamla skuldara, s þámi þámi
um gífurlegu skulda á átt.

Varta.

Skuldari getur verið skilið hvegið með þeirri gegn kröfuhafa vegna sambands síns og fjárfri skulda-
an hvernig er hæfur gott af með þeirri, sem fjárfri skuldari hefur gegn kröfuhafa. & f. skrifuhafi
gefur skuldara sínum eftir gegn því, að sé skuldari gefi sínum skuldara eftir, sem þessi er
í samb. kröfuhafi og fjárfri skuldara, er um 2 endurgjafi at nota. IV. Loks getur
kröfuhafi gefið eftir rétt sínum án þess að latia in solutum eta endurgjafi
þessi t.d. þarf þá ekki að vera endurgjaldshlutur með öllu.

63

68

617 Lok vegna takmörkunar, sem leiðir af réttarstöfnandi staðreynd, sáðum vanaþudi. I.
Kröfuvættur fellur niður af því að þessi staðfesting er ógild. Attila, sem ekki er í minnum drott, er
þessi honum ákveðin er heimilt að telja skuldir niður fallna af samni, sem minni er í upp fylgt er þess
hinni hálfunnar, er ekki beitt gegn hinum. Þetta er heimilt að segja samni upp með fresti, sigill.
67, 70. Langvinnu samnings samst. er heimilt að segja upp þó ekki sé sérstakur uppsagnarfor-
af þess er ein tímatakmörkun. Dæmi: at. l. þess ekki að hafa í för með sér lok réttarstöf-
nuna þátt sé sérstakl. búið til persónu sbr. sigl. § 71, 98, l. 11. l. 927 § 14. II. 1. Brotur
forsendur geta leitt til brottfalls kröfuvættunda; þ. e. þessur kröfuvættur er, að um ver að ræða
vilja takmörkun frá skuldara. 2. Sérstaka þydingu þá brottur forsendur í gagnkröfu.
réttarsam bændi. Þá verður vanaþud að vera veruleg, sbr. kaupl. § 21, 1. mgr., 28, 1. mgr., 42, 1. mgr.
43, 2. mgr., l. 22. l. 928 § 24, 27, 28, l. 11. l. 927 § 15, 16. Dæmi um í verulegum vanaþudi kemur
sáðum til: langvinnu kröfuvættarsamböndum, þessum t. d. er vanaþud eitthvað vitvikið um gættu.
Veruleg ekki-fullnusta er veruleg gætt við fullnustu frá hálfa annars atila í gagnkröfum
í þessum samningi gefur hinum atila heimild til að rífta samni. Dæmi skilyrti er þess
skatabótum. Þessu þessu getur þess og hálft þydingu um hvort vanaþud er veruleg er ekki hvort
um réttarbrót er að ræða. Enginn getur byggt ríft á vanaþud ríftsamjanda þessu þess af at-
stæðum þess sjálfs, er þess þess sjálfur hálft vanaþud getur þess notat sér vanaþud þess af
þess þessu ekki af þess atstæðum. Þess, er ríftingarríft þess, er gífurleitt skylt að skýra
þessu frá hvort þess atli að gera, sbr. kaupl. § 26, 27, 31, 32, 52. Ef þess er haldit fram:
máli, að skulda sé niður fallin vegna vanaþuda þess, þá verður sé verulega að samna að lögnat
fullnusta hafa þess fram. Þess einn samni. sé þess er þess þess veruleg. ekki heimild að rífta
öðrum, nema sérst. samband sé á milli, sbr. kaupl. § 22, 46. Þessu þess vanaþud getur hálft
á þess, sbr. kaupl. § 28, 22, 29, 46, 39, l. 1. l. 927 § 39 mi nota analogískt um öðrum réttarsamli.
sbr. l. 17. l. 914 § 11. 3. Ef annars atila þess rétt til að rífta samningi og eitthvað þess
verit gætt sbr. þessum er spurning þessu þess um endurgjald er endurheimtu í þess.
þessu sé, er ríftumarríftum þessu góldit eitthvað, getur þess veruleg. heimtu gættum
eftur, sbr. kaupl. § 57 og sigl. § 156, 1. mgr., þess um þess endurheimtu þessu hálft gættum þessu

Varta!

af tilviliun. Ekki heldur af öðru má að sambandi sé slitið milli greiðslu og gæguveitalu, svo
sem er skv. kaupl. § 28, 2 mgr., þegar gjaldfrestur er veittur fyrir lausafé. Ef greiðslan er þess
eðlis, að henni verður ekki skilað aftur, t. d. vinnugreiðsla, á rétt hafi heimtingu á verðmæti greiðslu
ættu hennar hafi þá forist af tilviliun. En hafi þá, er ríftunarréttinn hefur tekið á móti einhverju
þá verður hann að skila þeir aftur í sama ástandi, að öllu verulegu; skv. kaupl. § 57. Slaf.
þá forist af tilviliun á ástrum rit.; kaupl. § 58 hefur hann og ríftunarréttinn ein þess að þurfa
greiða nokkurt frá sínu hálfi. Ef ríftunarrétt hafi má skila greiðslu eynslvi á m. l. aftur á henn
að greiða fyrir þátt með lafsaltri; lafsatri gæguveitalu, og skal afslátturinn miðast við hlut-
fallit í milli verðmætis skendu greiðslunnar og greiðslunnar skv. samun., skv. kaupl. § 57, 42, 53.
þá er við að greiða þátt meðalanna skv. verðmæti þess af afslátturinn gæti meiri en verðmæti
greiðslunnar. 4. Ef annar aðili verður gjaldþrota sjá kaupl. § 39-41, sigll. § 171; l. 7. 4. 24 511.

Þingskiptalega ímöguleiki

§ 6. Kröfukali og skuldbærni verða sami máttur (Konfusíon). Enginn getur verið kröfukali gegn sjálfum sér; þess vegna fellur rétturinn niður á svo miklu leyti sem konfusíonin nær. En kali t.d. kröfukali mætti kröfu sína, áður en kröfu skuldbærni kröfukala, þá fellur krafan ekki niður á svo miklu leyti sem rétturinn nær. Konfusíon má ekki skota sem einhvarn borgum eða skuldajöfnum. Konfusíon getur verið fyrir universal succession, einhvern vef. Við þessu er meira gæming verður konfusíon einungis, ef þessu er átt við og vice versa. T.d. um singular succession má nefna framfar. Krafan fellur þá niður niðan ástand þátt, á þann af framfarinu stöndur, "Þessu kemur saman um að það er með framfarli viðskifta-kröfu á skapa rétt fyrir þessa fide viðskanda. Meiri vafi hefur heimilt er að endur-vefja alment kröfu, sem konfusíon hefur rétt til, svo að sama áhyrgd og sama tryggging fylgi viðsk. § 10 heimila það fyrir rétt leyti og verður á telja það alm. reglu, þar sem positiv lagaáker. eða sérstakar ástæður eru ekki á mót; l. 38.1901 § 6, 2. mgr. Einnig bannat af ástæðu er, að um borgum er ekki konfusíon hefur verið á ræta, og þegar fyrirfram ákveðin gjaldþegi er kominn, þá tilhitt til forvættinda og áhyrgdarvanna.

§ 67. Greiðsla, sem ávallt er skuldet, er ekki skylt að greiða ef hin verður ómöguleg.
En þar fyrir getur verið skylt að greiða fullmagninu. Í möguleika er þar einungis
lögástandi greiðsla 1 af skuldari er ekki skv. alm. reglum ábyrgu fyrir ómöguleika
og svo er venjulega met áttífarandi ómöguleika sé hann ósjálfvillur og skuldari í sakmanni,
en hinsvegar þar hann venjulega ábyrgd í subjektívum, flórukt og fl. Dáin þoli
lesur vit ómöguleika, skv. alm. reglum ef hann kemur áttí dómupphættuningu, þess
þá að geta að noma debitoris getur haft í för met sér jafnvel skylda til að ábyrgd
ósjálfvillur ómöguleika, skv. áttí fl. § 11. Noma að skyldan fellur einungis niður svo langt
sem ómöguleikinn nær. Ef skuldari á bótarett gegn einku vegna ómöguleikans
þar bröfuhafi hann venjulega 2. Ef fullmagn greiðsla verður ómöguleg, þáð ábyrg
ópraktískt þar að þar er um peninggreiðslu að ræða og slík skylda heldur
aftan allt þar til skyldafrágöngu dómurinn hefur verið skift á fullmagn.
Ef um ómöguleika er að ræða fellur og venjulega niður skyldan til að greiða gegn-
greiðsluna, skv. §§ 21, 28, 57, sigll. §§ 156, 165. Þetta getur þar breytt sé um noma
creditoris að ræða, skv. kaupl. § 17, 2 megr. Sjá og sigll. § 95, 3 megr. og l. 43. 1927
§ 16, l. 22. 1928 §§ 12, 13, einnig ef ómöguleika er kaupuhafa að kenna. Ef skyldan á
gegnaðik er ekki sé að greiða endurgjald fyrir ómögulegu greiðsluna, fellur þar ekki
niður. Stríka og lock-ort losa ekki.

§ 68. Skuldari slitar kaupubandinu vegna þess að þáð er hann óþykkt orðit.
Aðs ekki heimilt sem almennu reglu. Sérstaka lagaheimild fyrir þar að ef heyrnumur
skuldari vit samur hverfa þar þelli hann niður, sigll. §§ 68, 2, 3 megr, 96, 90, 131, 164, 174
l. 17. 1914 § 36. Sjá og l. 11. 1927 § 16⁵⁰ og l. 22. 1928 § 4. Þar getur neyðarástand haft áhrif.
Loks. l. 22. 1928 § 3, l. 11. 1927 § 3, l. 56. 1914 § 3

Fyrning I. Sví nafnt þegar réttur fellur niður vegna þess að honum er ekki beitt umán
 á kvætnis frests eða þess réttstafanir gertan, sem næstsyniligan eru til þess að réttuminn haldist
 Fyrningar gætur vita: i sífjaretti, arftavætti, veðsivætti (fyrning sakar), réttarfarir, opin berum rétti.
 Fyrningu má horka skata sem veðsivætti á kröfuhafa sé eftirgjöf frá hans hendi. Ekki kemur hún
 haldur af sömnumvandvæðum; þá mundi fyrningu hefjast við stofnumerdeg. Ástæða er að
 skuldari er óvit þinnur, einnig erfitt að samna niðurbætur. Kröfuhafi innheimtir þv. Gott
 fyrir áhr. að viðskiftin standi ekki of lengi. II. Almenn áhr. um fyrn. i l. 14. 1905. Áhr.
 þess fjölskráð sévákvaði. III. Sváða réttindi fyrningu I. Sög um fyrningu, skulda og annara
 kröfuvæðinda, áhr. § 1 og § 4, 2 t. Svá falla undir áhr. þess, sem hlíta reglum kröfu-
 réttinnis, nema sést. undanteken sé gert. Vafamal byrni að vera um obligations non faciendi,
 en ekki er heimilt að skilja þess undan, en fyrn frestar heft. fyrnt þegar skuldari byrjar að vona
 Undir kröfu" falla hér og allar fjákröfur, þá ekki sé á sviði kröfuvæðingar t. d. sumur kröfur
 um greiðslu arfs, skattkröfur, áhr. t. d. § 3, 3 t. En hinsvegar ventur einnig að rata um
 fyrningu fjákröfu; áhr. þessum lögum. Undanteken sjá V. fyrn. § 1. i. f. um sveitarstjórn á
 hendum stjórksþega, niðurtítt aftur. l. 43. 1927 § 55. 2. Sváða áhr. fyrn. § 18. Þeningar: ill. und.
 þarbarar: ill. und., sjá um rétt áhr. þess, l. 66. 1905 § 4, l. 10. 1928 § 6. En slíkir réttur geta þar-
 kludverat. 2. Fyrning tekur á einu til annars ^{kröfu} réttinda en ekki réttarsambandsins eða lög-
 skiftanna, en þess spretta af. Við einhlita lögskipti fellur þetta títillt saman. Þar ef um tví-
 hlita samninga er að rata, þá getur þess um stofnum slíks sambands rannar ~~spjettur~~, en
 sé það á annat þort stofnat heldur saman. áfram að skapa réttindi og skuldu fyrir
 atila, þess til þess er slitið en hann fyrnt ekki. En stöku kröfu geta áhr. rétt
 fyrnt. 3. Fyrnreglu siga ekki við hluta réttindi, t. d. fyrnt þess eigna til vörslu
 manns um afbendingu hlutans ekki. Þá þess sé getið að haldsvættur og veðsvættur og
 afbendingu afgjalds kröfu fyrnt ekki, má þess ekki álykta & contrariis. Þv. þá § 1 um
 undant. 4. Ein kröftindi, t. d. viðhöfnaréttur fyrnt ekki áhr. þessum áhr. IV. Fyrn.
 frestar. 1. Upphaf fyrningarfrests. Sjá § 5, 1 megr. Áhr. þess um verslunarskuldur, sem skilja þess í sam-
 við § 3, 1 megr. og um dómkröfu, annlaupningu á hvern gjalddegi sé. § 7 þess er skilbóðsbundin hluti
 X þv. sjá ¹⁹⁰⁵ § 1: sigll. 257-2.

V. Slit fjórningur. A. U:ðurkenning skuldara, skv. §6, vitarb. verður að vera gert við kröf-
 lafa eða umboðsmann hans. Vaxtagreittala þarf ekki slitið að vera með vitarb. U:ðurk.
 skal fara fram eftir fjórn. frestur byrjar að líta. Gífurleitt er hinn nýji fjórn. frestur jafn-
 þess fjórn. skv. þó dóm, skuldbréf, opinberg sátt B. Kröfublað: getur slitið fjórn. 1. Mals
 söku, skv. §1 skv. §11. Ef máli lýktar með ^{falli} dómi þá hefur nýi fjórn. fr. frá dómsuppsögu, skv. §5
 og standur venjuleg. í 10 ár. Þá máli vísað frá dómi, þá hefur slitið eða þess lýkti in þess dómur
 gangi um kröfuna (h.d. sýkendu dómur um standarsátt) er lemanata frestur frá þessum tími.
 2. Ef gegnkröfa er gert til skuldajafstær in gegnkröfnum, er með eða gegnkröfuna
 fjórn. dómi, skv. §11. (þ.e. er hún er lokað i þingbók eða högt fram i málshjál-
 3. Sjá 12 um þat þegar sleppa má einhver venjulegum lit in málssök. Grein a verður að
 skilja svo að einnig sé heimilt að hefja venjulega málssök in þessum le manntum. 4. Um
 opinber skifti: sjá §13. 5. Littis demuntatio getur haft þingingu, skv. §14. 6. Um til fjórn
 til hestarettar sjá §15. þess ber þar að gata, at fresturinn er aldris lengri en 10 ár, en
 ef skilgæti þat fjórn. fjórn. þess, at umheimta hana við isl. dómstóla þá er slitið
 hann eftir eit ár þatani frá.

VI. Akrif fjórningur.

1. Sjá ákv. §1 um at kröfan, falli
 in gildi. Slit er þá ekki lengur dómstak, hún er ekki lengur umheimtanleg með málssök.
 En hún geti verið i gildi sem obligatio naturalis. Ef stefndur matir ekki skal fjórn.
 tekur til greina ex officio, ef hún veit. Ef hann matir er hún þess at tekur at hún
 sé þess fram af honum. Venjulegar reglur um conditio in delicti. Komu til greina, ef kröfu
 hafi greittis fjórnda skuld, svo at hann á sýkendu heimtunitt nema hann hafi veitt sérst. fræud
 hji vitarb. um þat gegntætt. Síngla §1, 2. vax. um skulde jafstær er og heldur ekki
 marku þess at um obligatio naturalis sé at ræða, þess at þessa reglu leitir þess af þess
 at skuldir hafa verið fallin ritur þess áður. 2. Sjá §17 um vexti, og tímabilsgreittalun.
 3. Sjálfsvörslunet ríttur: lausala fellur ritur skv. §1, þá ekki i skiptum, ef kröfan
 fjórn. Og ef um kröfu skv. §3, 2. hl. þat at ræða fellur alþess sjálfsvörslunet r.
 ritur. Þetta þá einnig af vexti: er sett fjórn. kröfnum. VII. Svist. fjórn. ákv. eru
 yfir, ein þess i vax. og sigll.

Praeklusión I. Praeklusión er það, þegar kröfla fellur niður vit, að kröflakröflar, sem á er
 skorað með opinberri innköllun, að gefa sig fram innan viss fræðs zgra það skbi. II. Innköllun
 á að vera löglög. Innköllun er því atvins heimil, að sérstök heimild fyrir kenni sé í lögunum.
 Þessveg er heimilheit í öllum þeim, sem eru undir opinberum skiftum, gjaldfröta þeim, ein þeim
 dæmum þeim, hvort sem skifti fara fram strax eða eftir setu í óskiftu þeim, skv. skfl. § 570,
 51, 56, 60, 67, 70, skv. og l. br. 4/1.186131, skv. og skfl. § 81, 90. Slv. gefur skiftarástandi innköllun
 út, nema e. t. v. skv. § 70. Einstaklingar geta gefið út innköllun skv. skfl. § 76 og skv. 4/1.186135, l.
 36.1921333, l. 77.1921341. Loks getur ^(eðkjia) skv. sítur: óskiftu þeim gefið út innköllun
 til skuldheimtunnar manns kenna, skv. o. br. 4/1.186135, ^{og l. 20.192367.} Aðvar heimildar eru skbi fyrir þessu
 og stj. skv. § 25 er skbi lagt að nota þeir. Forsetunna er 4 man skv. l. 19.192432. Innköllun
 skal hirt í lög hirtungabók, skv. l. 32.1907. III. I. Sleota réttindi geta praekluderað skv.
 skv. 4/1.1861331 og 5 er talað, um skuldheimtunnar, enda er aflaut atlast til að öll kröflurittindi sé
 innkallað. Slutaréttindi eftur á not: skbi, umtalsmál frá e. t. v. um suman tag. sjálfs-
 vörðulets í lausafé. Erfingja og gjafheimtunnar verða skbi praekluderað, skv. skfl. § 21. Slv.
 vegur geta kröflar á hendur erfingjum, sem hirt eða atvins hafn vegna arfs, praekluderað. Fjór-
 kröflar skv. familie rétti geta praekluderað, skv. l. 46.1921325, enn fr. opinberar kröflar.
 I. Sleota réttindi eru það, sem praekluderað: hverju einst. tilfalli? Ef um er að ræða opinber
 skifti: dæmum þeim, þá getur praeklusiónin náð til skulda, sem hirt á þeim látnu og félags-
 þeim kenna (þ. e. maba). Ef skifti er án setu: óskiftu þeim er miðað við réttindi stofnast fyrir
 dæmum þeim, ef skifti fara fram eftir setu: óskiftu þeim er miðað við skiftaupphef. "Í sumum
 þeim, sem skifti er opinberum skiftum, miða við skiftaupphef. Ef erfingjar gefa út innköllun
 geta þeir einungis kallað inn skuldkenn. þess látna, en skbi mabana, heimild 4/1.186135 og skfl. er
 skbi talin ná lengra, en sé ömyndugur erfingjar mun mega fara eins at og um opinber skifti.
 Hlaka í óskiftu þeim getur kallað inn skuldkenn. þess látna maba, sjá l. 20.192360
 I þessum tilfallum þarf því að leggja inn kvenar réttur er stofnast, þess er at geta at
 kenna praekluderað frá kenna sé skbi gjaldkröflur og jafnvel um óviss. Hlaka má það at
 kröfla handvetsala um afgang vetrins stofnast at. reigju, þegar réttið er realisivedi

og kluturættur, sem ekki þrælblæðast, þessum fyrst í þróuninni er réttur brottur á á annan hátt.
Þess vegna læst þá skuldara er þessum um skuldira á þróuninni geti ekki þetta rétt sinn.
3. Um ávörðun til þessum skyldur sja þv. 1/4. 1795 og þv. 1/5. 1823. IV. Þrælblæðun
hindrast með tilþykningu í þv. 1/4. 1795 og árið 36. Þess getur þá áskild
er þessum rétti. Til þess verður að koma fram fyrir lok þess og á m. k. er árið ári
hællur eftir að þess var gefin, er óþví skilti vartanlega árið þá þess strax eftir
skifta upphaf. Frá réttum á þess. Til útgáfu um þessum ári á t. v. til árið
skuldara, ^{um þess klutur} þess. Til þessum skuldara útlögar og þrælblæðun. Þessum þess
þess útgáfu þrælblæðun nægja. V. Árið þessum og árið þessum. Sama
er þess um conditio indelbiti og skuldajöfnun. VI. Skuldari verður að sama útgáfu
þessum þrælblæðun er þróuninni ári skuld er þess árið, er þess geti ekki
þrælblæðun ári þess verður þessum tilþykningu.

Réttarvernd. § 73. Gegnvert skuldara. I. Varjuleg réttarvernd fyrir bröfuhafa gegnvert skuldara um bröf um t.d. positívra greiðslu er í fönum ortum sú, at skai- fullmætti er réttarbrót, þessi setning er þó nýja modificarnt. § 9 um peningagreiðslu er at nota er hegt at ganga at eigin skuldara og gera fjármann og manntungevuppljóð. Þiss blæti eigna þó undanskilin stundum skv. sigll. §§ 12, 13. § 9 greiðslu er um annat er peninga er stundum hegt at beita N. d. 4-5-15. Stundum hegt at draga menn met valdi til vinnu, skv. sigll. § 80 og l. 11. 1927 § 13. Slit þó t. d. ára at vinna ef kem er langvinnu ofsh. skai fram kynjiaubag skv. l. 22. 1928 §§ 5, 25. Nú er t. d. fast hegt at fl. §§ 11-14 og 16, skv. þó § 27 ofl. Dft botaskylda fyrir tjón, sem tiljat af skai- fullmætti. Stundum hefur bröfuhafi skv. rétti um neytarvörn heimild til at hindra viss verk bröfuhafa skuldara. Þessi ákv. l. 11. 1927 § 21, sigll. §§ 106, 107, 111, 259, 265 hegul. §§ 254, 262-265.

§ 75. Réttarvernd bröfveithanda gegn þriðja manni I. Því hefur verið haldið fram, at þriðjamaður skv. atli bröfveithanda vori réttarvernd gegnvert þriðja manni ritilokket þetta er skai rétt, því at þriðji maður getur á margum hátt valdið og stutt lat at því, at lögleg fullmætti verði skai. Slit er annat mál, at þat verður at meta skv. alm. reglum hvort þer er um réttarbrót at nota, og sést þó, at mög slík verk þriðja manns eru réttmet, af því at þau koma mikilvægi tillit er réttur bröfuhafa: II. 'Dögumatt gegnvert bröfuhafa er þat of þriðji maður beiti rétti bröfuhafa, t. d. kemur fram sem hann, misheimtir skuldbref, framiskur bröfu. Slv getur aut ritat verið at nota um hirkind skv. subjektívum reglum. III. 'D umur verk þriðja manns sem skata bröfuhafa þó réttur hans sé skai notatur. I. Réttargern þem. við skuldara gera þannum ómögulegt at uppfylla skuld sína. a. Alment er minninn heimil lat at semja við skuldara, þó þat hef. í för met sér tjón fyrir hann, skv. þó gjöld og riftunareglur gjöf. Einnig ef þat er tartio ljóð at samur er gertur til solba við bröfuhafa. Próventu tóku maður ábyrgjal skuldir próventumans. b. Samur er svartir sámu instabl. ákættur greiðslu er ólögmatur, skv. l. 11. 1927 § 319, 21 sigll.

Kaup. I. Þann gængur, Marking orðins fyrir og min. fyrir kaupins. 2. Kaup: þrengr markingu þegar andvitið er peningur. Skifti: þegar átt var vörur þanna: mót... Malskifti: þegar fasteign er látin fyrir fasteign. Kaup og skifti: líta sömu reglum, sbr. kaupl. § 1. 1 mgr. Malskifti: falla ekki hér brennir undir en analogið er sömu reglum notast. Kaup er þegar hlutur eða réttur er látinn af herdi gegn peningum eða öðru alm. verðmáli, þetta alm. skýring, sem nær til fleiri gerninga. Takmörk kaups og leigu eru þau, at kaup stafnar alm. rétt, leiga takmarkastan. Mjög svígat og hlutfallit milli eignaréttar og takmarkastara hlutaréttinda: hlutarétt. Alm kaup og verksamur: sjá kaupl. § 1. 1 mgr. Gjöf af endurgjald er lítið sem skilast, kaup getur verið hverþonar hlutur og réttur. Þá ekki peningur (gegnum vort mót. ll.) eða ritkífunderéttur. Kaup verður ekki gert um vinnu ofh. Sjá um tegundar kaup: § 3. Að lí kaup geta allar löggjafarinnar verið. 3. Verslun er hefjaveit á vinnu hött, sbr. l. 59. 1905 §, l. 53. 1911 § 2, l. 52. 1915 § 1, l. 41. 1903 § 35. Sjá um hlytast: kaupl. § 7: l. 1. Kauplausnarkaup: § 4, 1 mgr. Kaupl. eru skýringarl. sbr. § 1.

II. Stafnum kaups. Vanjúl. reglum um tilbot. Umbotsreglum venjúl. þarf ekki at vera forumbudinn. Að vinnu botið at ræja sum verðmáli á opinberum uppboti, sbr. ták. 18/2. 1847 § 5, l. 54. 1919 §, l. 63. 1919 § 5, en kaupit er þá ekki ógilt þá salt sé utan uppbots. Um form uppbota sjá ták. 19/12. 1893. Vanjúl. reglum um þegjandi lafört og gildi laförtisins. 2. Sam kaup eru ólögl. T. d. l. 55. 1926 § 7. ták. 25/9. 1850 § 14, l. 58. 1913, ták. 20/6. 1849 § 4, l. 15. 1923 § 8 15, 121. l. 64. 1928, l. 19/3. 1819 § 1. Mjög átt hvata þegjinger þat hefur at kaup er ólöglagt.

III. Eftir samningurinn. 1. Samningurinn sjálfur reður mestu, lögur til uppfyllingar og skýringu. 2. Slit relda á vera í umhöndu ísigkomulegi... Ef um teg kaup er at reita verður at vera um fullgild xintök þeirrar teg. at reita. Um einastabl ákveðna hluti skal fara eftir því, at seljandi vissi eða átti at vita at kaupandi taldi þessa og þessa eiginleika vara rit hlutinn, þar kemur minur á verul. for sendum og óverulegum. Um tímum sem ástandit skal mótat rit sjá kaupl. § 44. Töglifi skal fylgja. Hiti umsamala verður at hafa tiltekna mægt, þyngd og stærð. Sjá minar kaupl. § 66. Samm. standur óbreyttur þá verð hekkir og lakkir. Um rit sjá kaupl. § 18. Um rit af hluta breifum sjá § 19 og rit af skriflegum skuldabréfum kaupl. § 20. 3. Kaupverðið venjúl. um samit. 2. lla

skv. kaupfél. § 5. Sjá um tímarnu, sem kaupvert skal rekiast til á, kaupfél. § 7. Um umbreitir sjá § 8, oft er þá frá því viðið. Kaupvert er oft fólgt í samni: þótt vert, sem fyrir var milli þessara aðila, varjúl. vert. Um reiken. í versluvar kaupum sjá, kaupfél. § 6. Mótmalabakgildan svertis einungis vertið. Stundum á kaupandi bröfu á aflethi þó um ákveðið vert sí samni. Um veki af kaupvertinu sjá § 38. 4. 8. ú. dagi kaupis. Fer eftir samni, áða þá samni í samni felat. Sjá annars kaupfél. § 12. Um þótt of frestur er ákveðinn, sem afhenda skal á, sjá kaupfél. § 13. Sjá kaupfél. § 69 af seljan skuldi senda hann brott fyrir ákveðinn tíma. Um merkingu tímaákvæðans sjá kaupfél. § 68. Sí okki ö. v. um samni eigandi kaupandi og seljandi at skiftast á greiðslu sinum samtímis. kaupfél. § 14, skv. § 70. Sjá þá skv. kaupfél. § 15 um sendingu vörunnar. Um rétt til at heinta greiðslu gegn afhendingu forni- skiptans sjá § 16 og § 71, skv. og § 68, 6 mgr. 63, 4 mgr. 64, 1 mgr. Annars ber at athuga, at eindagi í kaupum er tvær dagar 1. afhendingartími, þegar seljandi á at afhenda vöruna, 2. greiðslutími þegar kaupandi á at greiða kaupvertið. 5. Greiðslustatur. Afhendingarstatu seljanda. Seljandi er skuldir at þýma blut á afhendingarstat og ber ábyrgð á komnu þegar til. Um venjulegan afhendingarstat sjá kaupfél. § 9, of senda skal blutinu milli stada sjá § 10, er of hann skal sendur innanþegar sjá § 11. Í forl. kaupum gildir vitauk. § 10. En samni er og um (f kaup og (if kaup, þá at þá annant seljandi einungis sendinguna at mæna áta minna hegt. fyrir kaupandi. Aftur er ö. v. um franki kaup. Greiðslustatur kaupverts titast þá seljanda (kröfuhafa), 6. Slattan á at hit seldi forni af handingu. fer eftir kaupfél. § 17, 1 mgr. Undan kaup til regnu þá skv. kaupfél. § 60, 2 mgr. Undant. eru skv. § 37 (mora creditoris), skv. § 17, 2 mgr. (af gjaldþega ákastalega ákveðins blutar er kominn) og skv. § 58 (þá afh. hafi forni þess. of vilfta má greiðslu samni. ákveð. segja at gilda af blutinu verra stólið.

IV. Vánafundir. 1. Greiðsludráttur seljanda. Ekki af kaupandi ber ábyrgð á dráttinum (þó hann sé þetta í sjálfmáttum atvænt, en hann ábyrgist), skv. kaupl. § 21. Slv. er og að ræða um ómöguleika, en ekki þá minna sé afhent en ískilið var, ef áður er að eigi stendur til að afhenda meira, § 50, þá gæli. A. a. Kaupandi á rétt á að hefjist greiðslunnar frátt fyrir dráttinn, skv. § 21, nema hún sé sljakti ut ómöguleg. b. Kaupandi á rétt á að rifta kaupit, skv. § 21, 1 mgr, 3 mgr. Sjá þó § 22 af afhenda í smátt og smátt. d. Kaupandi á oft rétt á skatabotum. Ef einstaklega tiltökum hlutar er seldur þá kemur § 23 til greina, en hann má ekki skilja svo sem ort hannar stöndu til, skuldari ber ábyrgð skv. alm. reglum þá ekki sé hannum að kenna. T.d. oftast á upphaflegum ómöguleika, og eftirfarandi subjektívum ^{háttstöð} ómöguleika, sem þakkingu sinni. Ef um tegundarákvæðum hlut er að ræða kemur kaupl. § 24 til greina, og er hún í samnami rit alm. reglur. Upphætt skatubótanna fær eftir tíðir kaupandi af því að samn. var ekki fullnægt á dráttinum tíma skv. kaupl. útreiðningi á því kaupl. § 25. Þ fyrirgjáanlegt tíðir seljanda sam góðum og skýrðum um manni kemur þá ekki til greina. Ekki heldur tíðir, sem kaupandi á skatubót. hegt mest að láta líta ut fyrir en seljandi ill mest að hækja. B. Kaupandi má rifta samn. ef dráttur er verulegur og þarínta negativa kauptraktamintarinn skv. alm. skatubótareglum. Þ. Gallar á hinni seldu. Alment er sá hlutar talinn galletur sem ekki er jafngötuur og slíkir hlutir eru varir at vera. Í kaupl. er megin áhersla lögð á, at greiðslan fullnægi hverjum einat. samningi. Sjá og § 50. a. Kaupandi á rétt á að rifta kaupit skv. kaupl. § 42, 1 og 43, 2 mgr., skv. § 46 af afhenda í smátt og smátt, þ þessum tilfallnum er og rétt að rifta samninginn. b. Et hit heimild til ut hækja afsláttar at tiltöku, skv. kaupl. §§ 41, 1 mgr. og 43, 1 mgr. (Rifta at nokkum legt). c. Kaupandi hefur í teg kaupum rétt til at hefjist mynna greiðslu, skv. kaupl. § 43, skv. þó § 50. d. Kaupandi á skatubótarétt. En hann mismunandi eftir því hvort samn. er haldit aða honum rift. Ef samn. er haldit þarna álv § 42, 2 mgr., 43, 3 mgr. til greina. Ef hann heldur greiðslunni á hann vængul rétt á at þá greiddan mismuninn á vird: hlutarinn gallets og ógallets á afh. tíma. Ef hann riftar kaupit kemur § 45 til. Loks ef hann riftar samninginn á hann skatubótarétt skv. alm. skatubótar. 2. Seljanda er stundum rétt at beta in göllumum, skv. kaupl. § 49, en þá álv, hertari gegn seljanda en skv. alm. reglum, f. 1. Kaupandi getur autv. tekið greiðslu gilda, frátt fyrir galla. Eins getur seljandi undarþilið sig ábyrgð. Sjá og kaupl. § 48. 2. Tilþykningarskylda, skv. kaupl. §§ 52-54. 3. Rannsóknarskylda skv. § 47. Miðil vægt ákvæði. 4. Rannsóknarskylda í verslunarkaupum, skv. § 51.

4. Van heimild. Alger vanheimild og vanheimild at nokkva leyti. Einungis um at nota vanheimild sem kemur upp eftir at hit seldu er afhent. Slík vanheimild er í sjálfu sér galli. a. ef seljandi brætur söluheimild þegon kaupin gerast þá kemur § 59 til. ef vanheimildin kemur skil til fyrir en eftir at kaupin voru gerð þar seljandi ábyrgð á sök sínu og fjárlög, en verjul. skil t. d. lögnunir b. slær komu og verjul. riftunarástætan til greina, þá: alger riftun og riftun at n. l. 5. Greitsheldráttur kaupanda, hvat þat er sjá § 28, slv. § 50. 1. Sleimild til at halda þann. Sleimild til riftunar kaupis ~~er~~ sama. sjá § 28, slv. § 29. Sjá þar á móti: § 22. b. Skatlabotaréttur. Ef seljandi heldur kaupinu upp á kaupanda eftir fremsæfi þess þá komu drovregl. § 38 til. Annat tíðin má og þata. Um skatlabotarétt ef kaup er rift sjá § 30. Ef seljandi riftar sama. er negatív kontrakti útkoma 6. Fyrirgjafarleg vaskil kaupanda. Um það komu kaupal. §§ 39-41 til. Má nota þar ák. a. m. k. § 39 analogískt utan kaupis. En þar einungis við fjárlög eftir at kaup er gerð. Um fjárlög fyrir getu veglunnar um bróstur forsendur komit til.

V. U. Iskiptatilkynningar. 1. þá ort: t tilkynningar skylda sé notat þá er það ekki alls þess er má þess. 2. Sleimild t. l. k. er: kaupal. 3. Tilkynningar skylda kaupanda út af kaupandi: slv. § 6. b. Tilkynningar skylda kaupanda út af greitsheldrátt: seljandi, sjá kaupal. §§ 26, 27. 6. Tilkynningar skylda kaupanda út af galls á greitsheldrátt sjá kaupal. §§ 52-54. d. Tilkynningar skylda seljanda vegna greitsheldráttar kaupanda, slv. kaupal. §§ 31, 32. 2. Sjá

VI. U. t. t. h. d. r. áttur kaupanda. Sjá ák. kaupal. §§ 33-37.

VII. Samningslok. 1. Greitsheldráttur. Skuldajafnsetur, e. fjingjöf, þyning. 2. riftun. a. Sjá um skyldu kaupanda til at annast um hlutun. ^{§§ 55-56} b. Um skyldu til at skila aftur því, sem fengist hefur sjá kaupal. §§ 57-58. 3. Lögreglu kaupsamnings. a. Þessum Þriðv tempore pot: ov g. b. Varul fyrir bröfum seljanda sjá kaupal. §§ 56, 57. Sjá l. 29. 1885 § 1, 10 + 8, l. 3. 1878 § 83 c.

VIII. 1. Sjá um kaup til regnula kaupal. § 60. Sama um kaup til skotunar. Afturkaupsréttur þá þegar seljandi rétt til at kaupa hlutun aftur með þess skilyrðum, sem sama. setur. Forkaupsréttur, telur. skil til moka skifta. 2. Sjá um forkaup, c. f. kaup, c. f. kaup franka-kaup, form-kaup, sjá kaupal §§ 62-65 og 67.

V. Landsleiga. 1. Innangangur. Misjöfn at stöta. Hægar þjóttfalegrins. 2. Bygging og jarða. a. Bygging byggingarbréfs, sjá ábl. 332 og 3. Form þess ábl. 34. Sjá hér og l. 60. 1907 315. Eftir bréfs ábl. 33. Sjá um form annars l. 46. 1907 39, l. 30. 1913 og l. 35. 1929 39. Um byggingarvæð sjá l. 46. 1907 39, l. 30. 1913, skv. l. 41. 1917 og l. 54. 1927. b. Byggingarstykla sjá ábl. 31. Bannat að skilja viss hlunnindi frá jörð sjá tek. 20/6. 1849 34, l. 15. 1923 33 121 og 15. Sjá og l. 63. 1919 31 og l. 46. 1925 33 og 36. 3. Samband landsdrottans og leigulíða a. Landsdrottinn skal heimila leigulíða afnot jarðanna í leigufæru standi. Sjá um hús ábl. 36. Eftir 2 hafa brétt sjá 35 b. leigulíði í skilumætti á jörðinni leigutímum. Semst hær sjá ábl. 32, l. 30. 1913 33. Eftirfarra. Eftir skemur af fardaga milli. Fardagar, skv. ábl. 37. Leigulíði: að hafa vargul. leigulíðaafnot, skv. ábl. 312, en þann erum alm. skil afnot, sem hafa þess af jörðinni til að reka þess svæta biskopi án þess að ríva jörð verul. Sjá ábl. 314, skv. fl. 312. b um við og kvæð, Námavéttindi mun alm. skil folegja. Leigulíði: mi skil framsetja afnot sín, sjá ábl. 313. c. Leigulíði: er skyldur að ríta jörðina áker. tíma, skv. ábl. 337 og 28. Um rítingu sjá ábl. 3318 og 22. Sjá og lq. Leigulíði: skal gata kærniuna landsleiganda, skv. ábl. 314. d. Leigulíði: er við haldur skyldur. Sjá ábl. 315, skv. þó 316 og 17. e. Jarðabrotur. Landsdrottinn sjá ábl. 311, skv. utul. 346 og l. 68. 1917 311. Leigulíða, sjá ábl. 320. Sjá og l. 17. 1925 39 og l. 40. 1928 310. Sjá um samþykki landsleiganda l. 66. 1913 36. Sérstakl. kærniuna um jarðabrotur og hús ann l. 31. 1905 38 og l. 50. 1907 38. Sjá um hús ábl. 310. f. Leigulíði: er skyldur að greiða landsleig. Um eindega sjá ábl. 3324 og 25. Sjá og l. 30. 1913 33, l. 46. 1907 39. Um kringblæigur sjá fl. 3115 og ábl. 324. Sjá þó l. 30. 1913 33, l. 46. 1909 39. g. Leigulíði: greiði skatta.

4. Samband fráfarandi og viðtakandi leigulíða; sjá ábl. 337-11

5. Utthætt jarða, sjá ábl. 330-34.

6. Samnæði. Höfvernd. a. Landsleigu búið þegar ábrotartími er á enda. Heimild leigulíða til að slita samur. sjá ábl. 327. b. Eftir forsendur bréttant varulega. Dæmi: leigulíða sjá ábl. 32. Eftir landsleigandi varulegru varulega lefur leigulíði: ríft. rétt, konum þó áker. ábl. 327 kærniuna oftast. Sjá og ábl. 317. c. Varulegru leigulíða heimila ríftum án uppsagnar, skv. ábl. 337, 28, 24. Með forniðvara skv. ábl. 326, í t. fl. heimur skv. 3322, 18, 19, 13. d. Höfvernd landsleigu. Ábrotaréttur er hlutaréttur. Eftir leigulíðaréttur er brottum sjá 317. Fargangur skv. skv. 333 b. Svögtakheimil. ábl. 333 skv. l. 29. 1885 31. q. Utthætt er skv. 329. Sjá og ábl. 35

Lán til eignar. I. Skiptak. Stofnun. 1. Lán til eignar annað en lán til afnota. Munur á lán: til eignar og leiga. Munur á lán: til eignar og geymslu. 2. A þm. reglur um stofnun. Þáttur at. lán fjárf. II. Eftir samningnum. 1. Lántakandi er skyldur að veita lánið á ummáttinum tíma. Eftirlátstakalið kemur oftast fram: dróttarvaxta greiðsla, en einnig munu heimilt að bota annað fjárf. Annars má hún rífta sem vanalega á tveimur hátt. Auk þess hefur oft að greiðsla + eftirlátstakalið. 2. Lántakandi skyldur að endurgreita lánið: þrángunartegund. Þennig, gjaf. mynd. Vaxtibréf. Greiðsla tíma; t.d. þegar lánið er að hafa þau not af hlutnum sem til var eðlart. Um endurgjald þau eftir atvikið. 3. Eftirlátstakandi verður í fullu veita (insolvent) þá koma t. l. reglur kaupl. 43. Hlíta af vaxt. vaxt. greiðslu. Lántakandi verður skyldur að greita vexti: allan tímann, þá hann greið: þau.

III. Lántakandi. 1. Gæðkonar lán stofnunar - l. 17. 1925, l. 20. 1925, l. 35. 1928, 31. 1929, l. 44. 1915, l. 10. 1928, t. d. um vaxt. l. 1. 1900, l. 51. 1913, l. 26. 1926, l. 60. 1928. L. 52. 1905. 2. Skuldir. 1. Skuldir almenn. Skuld er þegar einhliða skylda er til að greita þennig sta. eðlart sem gæðgildis þennigum t. d. vaxtibréf. En mænt er að um atvax. teg. greiðsla. Þennigkonar uppgætti. Eftir in. innvi. viðskiftum. 2. Sjaldhægi þau eftir saman: St. uppsægi, þennigvaxi þá eftir 1/2 vaxtatalni. 3. Vaxtatalni. Fyrst og fremst á þ. tek. 2 1/2 1859 52. Ríftum eftir lán: l.

4. Vextir. Almenn vaxta skylda eðlart. Stundum heimilt að vexti: skuli greita, t. d. lang vaxandi lán, þá í heimilt á þennig eðlart: í skuldabréfi. Sjá hvi og kaupl. 438. Upphætt vaxta sjá l. 10. 1890 51. l. tek. 2 1/2. 1859 51. Vaxtatalni sjaldhægi verður, í l. tek. vaxtatalni. Að þess takmörk á vaxtatalni slv. 900. Í fl. engin á þ. þá talið, þetta undir þennigum. A s. hl. 18. aldar vaxtatalni, mið þennigum um þennigum lán slv. l. 10. 1890 52. undant. frá þessum á þ. eru l. 2. 1888 51, l. 10. 1928 53, l. 31. 1929 55; þá vaxtatalni. mið þennigum þaint um „vexti“ verður og að teki þau mið til annars endurgjalds, sem þetta er vextir. T. d. oft afföll. Stundum er þá afföll á þetta greiðsla þennig að taka skuld á þessum öðrum manni. Dróttarvaxtatalni. engin, þau þá eðlart. Þessum við þessum slv. tek. 2 1/2. 1859 53.

II. Um skuldabréf vaxt: alm. hlíta þessum.

Vixlar. 1. Svng. Forngræðing. Dæðunabergur Stala á mótöllum. Vixill er skuldbrot, sem fullnægir tiltekknum formabreytum og lýtur í vanalega ströngum reglum af rétt er met farið. Vixlar á hendur öðrum manni eru og í sjálfu sér ávísar. Þannhætt, acceptant (strætt), trassant. Sjá vixlar Vixlar á hendur ö manni

2. Form Vixla. a. Vixill, fjárhætt, viltakandi, greiðandi, statur og stund utgjafa, greiðslustatur, undirskrifat nafn utgef; skv. vixill. 51, skv. 55 6, 7, 2, 4, 24. Um gjalddega sjá 53. Sjá 55 um gjöldi vixils. b. Takmarkat hvernig mót b. má koma at: vixilmalum, mótboinn tímt. Vixilskuldbær. Um utgefanda sjá 58. Um samþykkianda sjá 59 21, 22. Um ábending sjá 514. Sjá kar og f. 3. 1900 515.

3. Flutningar vixilbretta til annars manns. a. Hvenær framsal er heimilt, 59, hvernig framsal á at vera, 511, 12, 13, hvernig framsalja má, 510. A birt framsals 510, ábyrgt 514 b. Vixilbretta lýst gfr á þann, er lýsni vixil til sin. Samþykkiandi fær þó aldrei vixilbrett gegn öðrum skuldbænum. c. Mótboinn utaf skuldbæna skv. ul. 588 og vbl. 53. Extinctio réttkafa skv. ul. 576. d. Þittur formlega löglags handkafa sjá 539 skv. f. 540. Um umbrots framsal sjá ul. 516

4. Vixilskuldbænar. a. Ábyrgt skv. 587 málssöku. 549. Um ábirt þess af sumir skuldbæna eru skali bundni sjá 588 Sjá skv um birtum ofh. 5538, 48, 54. b. Um skyldu samþykkianda sjá 523. Gfr. skali þörf afsagnar gegn. honum nema skv. 543. f. Um gjalddega ofh. eru reglur: 5531-37. skv. 3 og 19. og 91. c. Skylda utgefanda og ábendinga skv. ul. 558, 14. Nautsyn á afsagnarvort, sjá 5525, 29, 30, 41, skv. 42. d. Ábyrgt á samþykki skort: Um eignir og til samþykki og afsagnar vegna samþ. skorts sjá ul. 5517 og 20. Vixil kafa má þó bjósa um at beita ul. 5525, 26 og 27 at a 5529, 199. (því nitara verður áringur beitt af réttkafa kafur vixilinn í höndum). 5 f. greiðandi samþ. vill samþykki nitav sjá 528. B. Ábyrgt á samþykki, sem requist í troggt sjá ul. 530. g. Ábyrgt á greiðslufalli, nautsyn afsagnar 5541, 43. Tilleggingarskylda skv. 5545, 46, 47. Endurgjaldskrafa skv. 5550-52, skv. 53.

5. Lok vixilskylda. a. Vixilbretta glatt vegna vanþegnum 1 af skali er sýnt til samþykki, skv. 5518, 19, skv. 1 af skali er sýnt til greiðslu 532 og 5541-44, 3 af naut greiðanda er skali sýnt, 562, skv. 56, 60, 4 af skali er afsagt vegna reitunar á afbendingu eftirvits at samvits vixls 5570, 72, 5 af reitit er at taka löglaga greiðslu. l. b. 5529, 48, 62. b. Um þyngingar sjá 5577-80. c. um 593. d. um uppgjöf sjá 549 b. 5 Hvirvit og samvits vixla. a. sjá um samvits vixla sjá 5566-70 b. um eftirvits sjá 5571-72. 7. Um vixla, sem glatt kafa. sjá 5573-75.

- 8. Aukamaerum vixla. a. Nauðleit. sjá § 56 og 58-65. b. Miðliganga sjá § 57 ebr. § 56 og 58-65.
- c. Avalisti sjá § 87. 2 mgr.
- 9. A þraguungvörðin ofl. a. Sjá ul. § 81-83 ebr. uml. § 10. b. A Timi afsagnar og statur, sjá ul. § 89
- B um tímatal sjá § 90, 7 § 9 vixlgarð þarf at gera i helgum daga ⁸⁹¹ i Monataria og vis major § 91
- E um vixibrial sjá l. 2. 1882 og l. 33. 1911. C. Um arland lög sjá § 4-86.
- 10. Eigin vixlar. Sjá § 95, ebr. § 2. 2 mgr.

A byrgð. I. A byrgð, borgum, vísra, velt. A byrgð er skuldbinding manns um greiðslu til annars manns til tryggjinn ger at ferli þess manns; oftast á byrgð á, samt þess; matar standi við skuldbindingar sinn beið; þóntakar og atvar, sjá og stjalar 311, hegl. § 301. A byrgðarmatur, atal skuldb. um, skuldareigandi.

II. Stofnan á byrgðar. I. A byrgð stofnað með lofski á byrgðarmanns til skuldareiganda. Eft þess milligjönn ger atal skuldara. Fald oft: beinni á þess til skuldareig. um at hira atalab. Eft þess framset, sjá l. 3. 1900 § 14, 2. Skuldareigandi öðlast engum rétt gegn á þess. þó hann hafi atalab. á byrgð um. Eft atalab. getur framset rétt um. 3. þó á byrgðast megi ógilda skuldbindingu, en ógildi skuldbindingarinnar oftast verul. þessu þessu gildi á byrgðar. Eft tilg. á byrgðar skuldb. er ólöglegur en á byrgðar oftast ólögl, sjá t.d. á byrgð á óþessu atalab, ólögnatri sölu atalab. Gildi atalabuldar veruleg þessu á byrgðar, kemur til greina af skuldareig. á þess og kemur við á þess. Einnig oft af á þess. byrgðar sig sjálfur fram. þess er at gata at þetta þessu einungis til af á þess, so daki né atli at sjá ógildit. Eft at skuldb. stofnað þess at þess á þess. þess hann verul. á byrgð þess atalabuldar ógild. Sama af atalab. kemur með og utvegur á þess, þó er skuldareig. þessu at hira svo á at á þess. né atalab. þessu þessu. 4. Sjá um á byrgð á skuldb. um atalab. § 31. einf. l. 18. 1890 § 4. l. 40. 1909 § 10. l. 17. 1909 § 6, l. 74. 1911 § 13. l. 46. 1916 § 28-29.

III. Samband skuldareigandi og á byrgðarmanns. 1. Skilvortabundin skuldbinding r. b. 2. Sjálfskuldara byrgð, me þessu gegn at á þess. i gjalddaga. Einföld á byrgð, skuldareig. skuldb. at sama at skuld hafi atli þessu at a fjórfro atalabuldar. Eft um á byrgð á skuldb. er at vata verður talit at um einfalde á byrgð at at vata, þessu lög, þessu at verja þessu umset, sjálf. þessu. titari þessu þessu. þessu þessu. i þessu § 87 og i þessu § 31. „Eft þessu framset“ einföld á þess. A byrgð á at þessu þessu greiðslu valdarmann og mist um á byrgð á einfalde. þessu greiðslu at þessu er sjálfskuldara byrgð. Sama um at þessu þessu. 3. Þessu atalab. um á byrgð. a. Um á byrgð á þessu þessu. þessu eftir atalab. þessu. Verul. atalab. ólögl. þessu. b. á byrgð á atalab. þessu þessu þessu. atalab. til salar um atalab. c. A byrgð á þessu þessu þessu þessu. atalab. til þessu af þessu er lögl. atalab. 4. Skuldbinding á byrgðarmanns, i A byrgð á skuld þessu þessu til atalab. skuldarmann. Um velt: þessu þessu um þessu þessu atalab. þessu þessu þessu og atalab. umsettalit þessu. Þessu þessu við þessu. á byrgð á þessu af um einfalde á þessu þessu þessu af sjálf. á byrgð er. Sama um atalab. þessu. b. Atalab. greiðslu á byrgðast með um verul. þessu i þessu þessu. c. Atalab. atalab. á byrgðast með um þessu þessu af þessu. Eft um þessu þessu þessu þessu þessu þessu.

Loka ábyrgðar. 1. Vegna atalaskuldar. Ábyrgð þarf ekki að falla niður með atalaskuld, en gerir það oft. Af
 tilgangi áb. leitir að hvern faller niður, af henni er fullmægt. þannig af henni er greidd, henni skuldajafnað er
 faller niður vegna meira kreditoris. Föllur og niður þó gjörðin megi rífta greittale, skv. gj. þ. 19 orður. b. þá
 breggt oft verul. þaranda fyrir skuldbindingu ef skuld faller niður a. þannig faller áb. niður af atalaskuld er gefin
 á skuldareig. og atalaskuldari komu sér saman um, að hún skuli niður falla. Skiptir egn milli þó þeirra á milli hef. semit. umtala
 að ganga meðti að ábun. B. Samm. skuldareig. og atalaskuldara um skuldira getur og heft áhrif. 1. Ef breggt in gerir
 svartir hvarðar efri ná að. la skuldar, heldur er t. d. einungis útgifa skuldbrofa, standur áb. 2. Ef þaki hefur það heldur
 áhrif þó meyr kröfufaki komi, 3. Ef áb. faller niður af skuldareig þá verða. 4. Ef atalaskuldari og skuldareig.
 breggt efri skuldar ábun. i ábun faller skuldb. niður ef það er verul. bregging t. d. gjaldþrestur veittur. Sjá
 þó h. l. q. 19 24 323. 2. Ef áb. skuldb. er gefin ábun en atalaskuld var stopuð á atalaskuldar i verul. atvitanum at
 vera i samvæmi við áb. lofs. t. d. Engin áhrif hefur þó atalaskuldari sálist. E. Ef atalaskuldar faller niður
 vegna þess at hún þröskuldevar, þá fellur og áb. niður. Tvívaldskvætt eum einfalda áb. og annar og vera um
 sjálfab. at álit. D. Ef atalaskuldar fyrirfall fellur áb. niður. G. Það hefur saki þjótt. at í. h. löguum
 þó at skuldareig. varðar at halda skuld sinni fram, svo fremi það heft skaki undir b. at framman.

2. Vegna atvika er atvika svart á áb. b. Á áb. faller niður skv. alm. reglum a. Tíu atakvörk geta merkt gjald-
 degn áb. b. standur takm. tíu um efri skuldb. en standur merktir tókakv. at kröfufaki skal hef. gengt at atalab. þ. g.
 b. 2. Ef ábun. hefur efn. s. q. v. þ. þ. merktir það at. takm. i efri sta at gengt skuli at ábun. fyrir vissum tíma.
 (7. þ. g. um áb. b. skv. fj. 4 og 5.

Samband ábun. og atalaskuldar. 1. Ábun er ábun. hefur fullmægt áb. b. a. 2. Ef ábun. tekur at sér áb. en leit ni atalab.
 verður áb. b. samband þeirra á milli. b. 2. Ef áb. er tekur fyrir hertum atalab. at a skv. reglum um áb. b. um svinðing.
 Act. þ. g. og fremt þar at eftir semu. at. la. En þó rétt taka þessi at. fram. d. Ábun. mun rannmet eiga þókinum fyrir
 áb. þannig svo sé um semit eta ábun. atvika sálist. b. t. d. þess. B. Ábun. getur saki verit skv. þessu at halda ábyrgð
 endalemt á fram, má hann þá segja henni efn. s. q. v. þ. þ. gjalddegn skaki ákvætin. Síðan getur henni greitt skuldareiganda það
 sam þessu er komit og þó gengt at atalaskuldar. 2. Ábun. á egn. tryggjingenkröfu á hertum atalab. þó hann
 verit þjáfróta at a gjaldþrota. Getur þó gert kröfu: gjörðin og kröftir sér íthegat fyrir sína skilbrotabandur
 kröfu, svo fremi skuldareig. hafi þó saki þessu gengt þar at. Sjá og n. l. 30. 2. Ef þi at ábun. hefur
 fullmægt áb. b. a. 2. Ef áb. er tekur um leitum atalab. þá far ábun. endurgjaldskröfu fyrir þá efn. s. q. v. þ. þ.

Vatnyggjng. 1. Gæst gegn hvern vatn. eða stjald vatn. Byggt á dreyfing áhættunnar. Stjald byggur á lagfræðilegum útreikningum, 2. l. 17. 1914. l. 35. 1921, l. 54. 1915, skv. l. 53. 1919 og l. 65. 1928, l. 23. 1921, l. 81. 1919 skv. l. 42. 1924. l. 73. 1928, l. 28. 1928. l. 17. 1914. Gf. skýringar vegna. 3. Vatnyggjng vatnyggjngartaki, vatnyggjngur, vatnyggjngar fjárhæð, vatnyggjngarverð. Um heimild til vatn. starfsemi sjá l. 62. 1933. Vatnyggjngur getur að einn verið, er á heginum, þá, er vatnyggjngur ein, Vatntaki hins vegar hefur meira, jafnvel án umboðs, skv. l. 17. 1914 § 2. Vatnyggja má hvenja þá lögmata heginum, sem virða má til peninga, skv. sjóvatn. § 1. Gegn hvern baltu sem vil. Vatnyggjng fjárhæð má ekki vera hvern er vatn. verð, skv. sjóvatn. § 4. Um vatn. skýldu l. 1. 1914 § 1 og l. 54. 1915 § 3. Vatn. skýldu gífurleg vatnyggjng vatnyggjng vatn., skv. sjóvatn. § 3. Sjá um mat þess, l. 62. 1933. Upplýsinga skýlda hvern er vatn. taka, a. m. b. ut svara rítt spurningum, sem fjnir kann um birtar. Um uppl. skýldu í sjóvatn. sjá l. 66 12-15.

II. Efni samer. Réttindi og skýldur. Samer. lok. 1. Dft virð til prentatva skv. skýldu, þann blut: samer. 2. Vatn. skýldu at baka tvin þat, er kann tók ábyrgð á. Skvata tvin og hvenja baltu er ábyrgð þar eftir samer: þá tvin kann af réttarbrót: virðir þat vatnyggjngur ekki réttinum, sjá l. 17. 1914 § 9 19 og 10. Sjá samer 3 og umfr. l. 35. 1921 § 2, og l. 54. 1915 § 15 um tvin af eigin völdum, um réttarbrót af völdum þeirra meira, er vatn. ábyrgð sjá l. 17. 1914 § 19. og l. 35. 1921 § 2 og l. 54. 1915 § 15. Samer á þess. tvinum slve mikitt greita skv. sjá l. 17. 1914 § 8 og 28, skv. § 6 og 5, sjá § 23, 24. Sjá um fríbrött l. 35. 1921 § 2 l. 54. 1915 § 2. 3. Vatn. taki skýldu at greita stjald skv. l. 17. 1914 § 18. Skv. at tilkynna vatnyggjngur tvinid og gata heginum kann fjnir, sjá l. 17. 1914 § 16-17. 4. Vatnyggjngur má framsetja rétt sinn á bötum fjnir þegar virðir tvin. En fjnir virðir tvin er óheimilt at selja bötum tvin sáratakka. 5. Skýlda vatnyggjngur bítur undir lok af bít vatnyggjngur ferst af eðrum virðum er þeim, sem vatnyggjngur er gegn. Áhættuaukning. Sjá um fjnir l. 17. 1914 § 35, er þat gíldur ákvarðun þess, umvættadar 10 at. Sjá um ríftun l. 17. 1914 § 36, 37, 11. l. lögmata. St. löftala réttur og lögrat.

III. Gæst vatn. 1. Sjóvatn. sjá l. 17. 1914. l. 23. 1921, skv. vgl. 88. 1921. 2. Eðdavatn. l. 1. 1924, l. 54. 1915 skv. l. 53. 1919, l. 35. 1921. 3. Endurvátnyggjng. Skv. vatn. vatn. Því fjnir vatn, skv. l. 28. 1928. orþv. 4. Þessum vatn. l. 81. 1919. l. 73. 1928, l. 51. 1921, l. 33. 1921 (l. 17. 1919). Vatn. gegn of skömmu lífi og vatn. gegn of löngu lífi. Endurborgun. Ríftaki, sjóvatn. § 26. Skv. um vatnyggjngur af lífi þess, sem ábyrgð er tekin á.

Vinnusamningur. I. Skjalaf. l. 8. um þeir samn. þann sem umm. at lík tekur at rei at vinnu af
 handi og það er ádalatvitið. Verðsamn. Sam, geymsla. þarf skili at vera endurgædd. Gæmskunar vinnu.
 2. Skjalaf. oft þessi andi. Vinnuáttun sjálf. Vinnuáttun sjálf. Alk formlaus, sjá þó tek. 18/2. 1847 54.
 skv. 5 og sigll. 875. 3. Samn. Sjá þó l. 45. 1926. Prestun, lakanun og gfiastuk, skv. l. 14. 1916
 er skilt at vinnu áttun. Sjá ³ vinnuáttun skv. l. 43. 1927 88 48, 49. 4. Vinnusam. líkur skv. skv. og skv.
 a. Oft sem it sta liggur i samn. at sagja skal samn. upp. þá kafil. Igrivvari. Einnst Igrivvaralast, um þann
 sé lygt i persónul. gæmsk. t. v. b. U. 8. danta vinnuþingunn. Aftun á mót. vinnu. skili við danta vinnu
 þingunn. sjá þó l. 45. 1909 911, 2, og l. 11. 1927 814. C. Ef forsendur reynst rangar sta bregðant. Sjá
 t. d. l. 22. 1928 88 26, 27, 23, 24. Sváðer. um sigll. 85 68, 96 og 90 og l. 11. 1927 86⁵⁰. d. Vinnuáttun er
 skili skilður at taka við vinnunni, nema antað sé, at vinnuáttun skili beina hágsunni af at
 vinnu, svo sem t. d. getur verið um umboð. Nýgg þingur vinnusam. niðanlegr, l. 22. 1928 83²
 l. 11. 1927 83, sigll. 88. 2. Um Igriv. sjá Igriv 83, skv. 88.

II. Eftir samn. I. Skilður vinnusam. a. Tilhögun vork. Skilur til vinnuáttun, skv. sigll. 857, 65. b. Vinnu
 skilður at vinnu sjálfur, þó eftir atviki. Einnig skilður skv. at vinnu Igriv vinnuáttun, sjá þó sigll. 893.
 Dandi og gífur. þessa at lík oft frá samn., and. frá mottu tinnabilmottun. C. Skv. skilur skilur skilur skilur og af
 þann Igriv skv., þann tilja at verður at i. b. þó verið tekur i, at vinnu skili þann skili til greina. At. i. v. þann brot um atal. um
 Casus mixtus. Sjá um mót á skilabotun skil. 814. d. Lættvernd vinnuáttun. Skili heim. lt at kynnja þann fram
 in mottu, skv. skv. l. 22. 1928 25, sjá þó sigll. 880 og l. 11. 1927 813. 2. Skilður vinnuáttun. a.
 Skilur skilur. Upphæð kaup. Alkord, at vinnusam. at verksam. Sjá og l. 4. 1902, skv. l. 55, 1927. Sjá.
 l. 58. 1913 91. Skilur skilur eftir a. b. Skilur at greita fullt kaup þó vinnuáttun taki skili við
 vinnu. þó getur samn. og kaupskilur fellit mottu Igriv uppsögn, samkomuleg og riftun, dandi
 og veikindi, gjald a Igriv það samn. umit þann verið. C. Dandi a Igriv vinnuáttun
 milt. Riftun á samn. og riftun á vinnuáttun. d. Lættvernd skv. skil. 883 og
 l. 4. 1902, skv. l. 55. 1927.

Um kynnissamninga sjá l. 22. 1928. Um vinstaskilur sjá l. 60. 1907. Þannsamn. i. v. skv. skv.
 skilur. Dandi. vinnu samn., vinnu er þann gfi 200 kr. á v. i. : and af fasteign, þannabildarvinnu, skv.
 l. 60. 1907 810, þann, er þann þá. Sjá og l. 43. 1927 848.
 Um siglinguvinnusam. sjá sigll. 85. Um ^{18m} vinnusamninga l. 11. 1927 og vinnuáttun.
 2. 45. 1909

Um bót. 1. Slíð vott um samþætt umlyjótanda og umboðsmanns, og ríðstjófnarheimild umboðsmanns

2. Til umboðs tekiast þeir samn., þar samn. er falið að fara með mál annars manns. Formlegrar samningar. Skyldu umboðsmanns að samn. skv. samn. Í heimilt að setja annars í sinn stat, skv. l. 47. 1903 § 29

Reikningsbók. kaup. Endurgjald bótmatar. Glæðuvottur. 3. Ríðstjófnarheimildir er í mörgum samn.

Útvald: heimildinni falið þar eftir samn. Högskóla sja bl. 316, l. 47. 1903 § 25, liðl. 5553-63

Óþakkt er umboðsm. skyldur að skila umlyjótanda ábata, enda þar umlyjótanda þá hálfrann áning. Ut af þessu sja er í heimildinni ekki skylda þess umboðsmanns að beita henni. Þvíl. er umlyjótanda og heimilt að skrifa umboðsmann umboðsm. sja t.d. l. 47. 1903 § 30.

Verksamningar. I. Almenn um verksamninga. 1. Talsmátt við samn. Verkamatur ábyrgð

árangur verksam. Aðalvott ekki ávott verksam. þ.e. st. er þat einungis máli bót. í kaupgjafi

er þar fylgja ekki ábyrgð á árangri. Sja talsm. við kaup l. 39. 1922 § 2; 2. Slíð verður að kveðja

fjárvottis af bótum atilum. 3. Aðalskylda verksam. er að hafa verkið til svo samn. samn. er

Verkamatur ábyrgð skv. alm. reglum at hluturinn verði til. Slíð þar verjúl. reglur um ómöguleika

drótt, galla til greina. 4. Aðalskylda verksam. er greiðsla verksam. Um skyldu til greiðslu

þess og upphæð þess þar eftir alm. reglum, um þat hvor þar ábyrgð á þessu, at verkið eyni-

legt af hendingu. þ.e. hvert verksam. eigi þá endurgjaldsvott þar at all hoga eftir þessu

hvert af hendingu þess þarit fram. 5. Alm. reglur um samn. og þessu, sja þessu. § 3.

II. Þessu tegundir verksam. 1. Formsamn. sja niðl. 2. Póst flutningar. Sja l. 5. 1921. Samn.

um einbætt postatj. I. kaup. Einung um flutnings skyldu. Um skyldu þarvottalja til at flutna

post sja II. kaup. Um skyldu sja §§ 16-17 3. Simritunarsamn. Alm. regl. 149. 1906.

Samn. ábyrgð alls þessu, at flutn. þarvott til skila. St. þá skyldu til at skila flutnings-aftr

4. Þessu samn. sja niðl. 5. Forlagssamn. Sja l. 13. 1905 § 9.

Þessir samningar. Samningsfrelsi. Erftaferða. Furrvalvísir, sbr. l. 60. 1907 & 13-17. Gæms-
leigusamur. Landvets samur. sbr. fl. 3b. 22. Þóttaákvæði. Gerðardóms samur. Aflekaði.

Þetta er erendis rekstur. Almu. í heim:kt átt rötatafa fjármálum annars manns. Þetta lýsis
regla. Þessur reglur um gæmsleik fyrir þá manni, er ekki geta sjálfir gætt hagsmuna sína.
t.d. í l. 60. 1917. Stofnun reglur og skiftareglur. Átt þessa er átt. í lögunum gætt röt fyrir átt
manni í heim:kt átt rötatafa sígnun annars í bet:kt, sbr. fl. 3b. 14. sbr. 2/2. 1811, þessur sk. 24/11
1812, l. 42. 1926, X. kap. sigll, og sigll. 5359-60. og 62. sja og l. 3. 1900 & 13. Skilyrði:
er, átt röttaf átt í sta umbrotamættur hars get: ekki gætt röttarvísir. Þá verður og átt vera
nær neyðartílfelli átt rötta. Rötatafaminnar verða átt vera í samur. við þetta, er skýrsamur
mættur munnli gæra og telja nautsýnd. Átt rött átt t:klýgnunna hinni spjallvera átt þá
átt í sjálfum, þessi erendis rekstur er lögmættur. Erendis rekstur í byrgjilt þá ekki tjótt
af honum. Þessur átt gæra eiganða rekkingarskipt. Þar hefur rött til endurgjalds á
útgjöldum og bestmat. Skrifleg þökun.

Endurgjalt skrifur. Ef manni. þessur rekstur erendur átt rekkingur. Þá ekki ef rit-
talaenda var rött átt hita sara á, átt greittandi vilði greitta þessur fyrir þessur forendur.
T.d. fyrir. á kottsamur. Þessur rekstur. Skrifleg þökun. Átt fyrir. sja' 2. 14. 1905

Um útgertarmann. §9. Útgertarmatur er sá, er skipit fær þarfrina fyrir veiking hans. Þarf þá að
 vera eigandi. En sjá um sjóvet sigll. § 143. Félagssitgert og hlutafélag. §10. Félagssitgert er ein-
 mannis um eitt skip hver. §11. Val útgertarmanna sjá §17. Afreking §19. Starfsheimild §16. Um að hafa
 rétt hans sjá §18. Um skylda til veikingarhla §§ 20-21. Um félagssitgert gildir það, með rétt þótrúna, „ísta-
 essentababer“ at nær: hluti vaxtur, skv. §17, skv. §27. Sja og §28 og §25. Um fram lögskylda sjá
 §§ 22, 23. §17. Persónuleg ábyrgð félagssitgertarmanns. Pro rata íb. skv. sigll. §14. Um málefni á
 hendur félaginu sjá sigll. §15. Þeir, sem útgertarmatur skuldar vegna úgertar, hafa eugen forrétt at eign
 hans í skipi. Sja þá um rétt samútgertarmanna §§ 22, 26. §13. Flæðingar hluta og upplausn
 félagssitgertar. 1. Um framsel hluta sjá sigll. §§ 25, 26. 2. Um slit sameignar sjá §§ 27, 28.
 §14. Ábyrgð útgertarmanns almenn. Sja §12, 1 mgr. aðalregluna, en mjög mikilvægt er undantekningin
 §12, 2 mgr. §13, §17 g, §22, § 22 g. Þar sem ábyrgð er talin örkuð þar bröfuhafi rétt rétt: því, er hann
 má halda sér at, sér sagt skipi og þarngjaldi. Til þarngjalds telst ekki vottgöngingur-falluvarja, er
 greidd hann at verða, skv. §§ 23 8, 24 b. Afli ekki heldur í vettinu, fyrir hann verður at veika ut
 sérnilegt þarngjald og nær þá rétt til þess. A bandan-berfið §15. Ábyrgð útgertarmanns á
 skipgjöva og skipshöfn. 1. Um heimild skipgjöva til að gera löggæmingu á löghæmli skipi sjá §§ 31
 og §137. Um aðhafsa heimild hans utan löghæmli skipi sjá sigll. §§ 53, 54, 55 og minnumandi
 þarfrá: þessu tilfalli fyrir því, at gæmingurinn verð. bindandi gegn þriðja manni. Heimild
 skipgjöva til að vera aðbærast: hi sjá §53 en vörnast: hi er hann skv. §50. Réttur skipgjöva
 til að binda útgertarmann þar eftir alm. um bótareglum. Skipgjövi getur vitanl. bundit
 sig persónulega. Eins getur útgertarmatur bundit sig. Þó skipgj. sé útgertarmatur verður
 hann ekki þarfrá persónulega bundinn nema hann veiki törust hjá víð sendanda sinnum um
 hit gegnstatá á Umbotsmann skipgj. binda útger. skv. sömu reglum og skipgj. 2. Ab.
 útger. á réttarbrotum skipshöfnar sjá sigll. §13. Þar þá einnig um áb. á sérnilegum
 aða ekki óvitvænanlegum brotum at verða.

Um skipstjóra. Eðst. mætur um burt, völd hans aflikt af og takunarhætt af valdi útgerðarmanna
Sjá um agvald sigll. §§ 106-110, slv. 52, 2. mgr. og 157. Um skilyrt. til skipstjórnar sjá § 40.
1922. Slv. um nátt skipstjóra sigll. § 29. Sjá um aukataki skipstj. §§ 65, 2. mgr. og 33. Glefu
bætt: sjá vettvætt og persónul. bröf gegn útgerðarm. fyrir kaup og útgjöldum, slv. §§ 236, 2 og 12
Afsatning slv. § 66, um kaup þá §§ 68-70. Um brottfari skipstj. § 67. Aþyrgeð skipstj. § 64.
§ 31, 253-263, slv. 264, l. 58. 1929 §§ 3 og 31, l. 64. 1928 § 19. Aður vett um heimil. og vett
skipstj. til vettangum f. h. útgerðarm. Um gælu hans á ríttindum farnarigælu, sjá sigll. §§ 58, 59, 63
Skuldar skipstj. l. skatta part, slv. § 36. 1. Skipstj. er ríttindum sem skipstjórnarmanni skulda að hlafa
halfsögnumum og áþyrgeð fjáir af, ef hann gerir part sigi. Sjáskylda er slv. vglj. l. 1919
§ 6. l. 27. 1918 og l. 16. 1903 eru um gjaldskylda. 3. Skipstj. skal annast um viss sömnumöggi
a. Bókhalda, sigll. §§ 40-44. Sömnumöggi mest á mæti skipstj. b. Sjóferðaskjöldur slv. sigll. § 45
og l. 52. 1914 §§ 40 og 11. Sjá og um sjóferðapróf l. 52. 1914 § 12. c. Sjá um skattmarggerði §§
46, 47.

Um skipshöfn. § 17. Allir, sem náðir eru á skip þeirri skulu að tilheyrja skipshöfnum, sjá t. l. § 113
Slv. vett skipshöfn. sjá sigll. § 30. Um þekkingu sjá l. 43. 1915 og l. 40. 1922, l. 50. 1924. Um afdrif
sjá sigll. §§ 78 og 80. Um bann gegn því að halda skipverja eftir sjá §§ 74 og 81. Uppseggnarmætti
útgerðarmanns §§ 94-97. Uppseggnarmætti skipshafnar §§ 87-93. Sjá vettvættur og persónul.
lag karla. Um kaupgreiðslu § 104. Um kauparþaka §§ 99 og 101. Um atkvæði skipverja sjá
§§ 49-50. 2. mgr. l. 53. 1921 slv. l. 45. 1928. Sjá og l. 73. 1928. Um refsing skipverja
sjá §§ 106-112 og slv. hafnum um refsing.

Um farms. Deklaratorísker reglur í eigh. Hvergi nýjar teg. saman. Verkasamen. þó bundin við áker. skip. Timecharter. § 114. Stofnun og efri farmsamnings. Alger farmsing og farmsing a. s. l. Formlaus. sjá þá § 114. Þaða min í skipinu farmsandari má nota, § 115. Áker. í skipi, § 118. Framsal rithennis § 117, oftast bundit við sömu vörur. § 119. Blit farmsamnings. Sér st. heim. í d til að elto umfram alm. reglur. 1. Althv. aðlin mega rifta. skv. §§ 164, 166, 165. 2. umig of tilf. í § 165 varða áður en fert heft. Tannandi talning. 2. Vaxend samnings. Sjá um farmsflytjanda (vitt hana) § 135. Slau riftar þri saman. yfirl. skv. Um rétt farmsandara sjá § 116. 3. Farmsflytjandi ein riftar. skv. §§ 131-134. Tannandi upptalning. 4. þá getur farmsandari slitið skv. § 169 skv. 133, 2 mgr. § 20. Um blitabla. þat er skipstj. sem skal boma með skipið. lagi og tilkoma við bundit ein slau skip skal liggja í höfn sjá § 119. Slau bota flutning um burt § 121. Um aðli farms § 120. Vörur skal afhenda á réttum tíma. Þá dagar sjá § 123, tola § 124. Aukabíð dagar § 125. Töl um fram aukabíð daga § 127 og 130, 1 mgr. Flutningur í stykkygissu § 128. Fastar dott. um ar fertis § 126. Bvátalningdabritun § 129. V. í hvinn atur til brottfarar § 130, 2 mgr. Um önnur skipstj. þvinn farmsi á leit skv. §§ 58, 59, 3 l.

Um farmsgjald. Miðat við vörumagn, fert. tímabund. 2 ferant hvarar skal veitana vörumagn. Slá farmsgjald þv eftir saman. Um þv fastagjald sjá § 158. Farmsandari þv þó birtuaf aukabíð § 127, 130, 161, 3 mgr. 2 l. skv. er samit um upphættina sjá § 155, skv. 2 l. 4. Sjá aftur á moti § 155 s. hl. 120, 115, 33 og 86, sem allar hafa sérreglur. 1. Um greittala farmsgjalds § 156. En komist þat til alluravetatar skal greitta farmsgjald þá vörur sé skund, skv. § 157. Kunnaka þarf hvort þat er sama vörur, sem til er eftir fertina. 2. skv. skal borga farmsgjald of giss er selt skv. § 54, en um batur sjá § 159 § 22. Um farmsgjald eftir vegabund. Sjá §§ 165, 166. 1. 2 l. fjárit er batarlegt er vinnul samungis rithenn skv. §§ 133-134 skv. 135. En vegabund farmsgjald skv. § 169. 2. 2 l. fjárit er batarlegt skv. § 4 þá kemur § 165 til og um önnur skipstj. skv. § 62.